

Славейко

ИЛЮСТРОВАНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

Излиза всѣки месецъ презъ учебната година. Годишенъ абонаментъ 20 лева предплатени.
Одобрень и препоръчанъ отъ М-вото на народната просвѣта съ окръжно № 1667 отъ 16. IV. 1937 година
Редактори: ГЕОРГИ КРЪНЗОВЪ, РАДКА СТАНИМИРОВА и ВАСИЛЬ СТОИЦЕВЪ

ГОДИНА ШЕСТА
БРОЙ 1
СЕПТЕМВРИЙ 1941

Всичко — пари, писма, материали — да се изпраща на адресъ: в. „Славейче“, ул. Владая, 45 — София. Пош. чекова с/ка № 624. Тел. 3-22-06

КЪМЪ НАУКА И СПОЛУКА

Отмина си лѣтото! Свърши се тежката полска работа. Свърши се и нашата ваканция.

Сбогомъ хубави дни, прекарани на море — на пѣськъ и слънце, въ балкана — на прохладата и чистъ въздухъ!

Сега сме пакъ въ училище! Отново ни чакатъ уроци, пѣсни и училищни игри!

Събрани тукъ, въ училищната сграда, като пчелици въ кошертъ, ние отново ще събираме знания и разумъ. Нашитъ добри учители пакъ ще ни разказватъ за далечни и чудни страни, за безкрайнитъ морета и океани, за живота на първобитния човѣкъ и за най-новитъ научни открития, за нашето славно минало, пълно съ борби и изпитания, за хубоститъ на милата ни родина и за цѣлия Божи свѣтъ.

О! Колко много има още да учимъ, докато опознаемъ свѣта и разберемъ тайнитъ на живота, докато станемъ годни сами да се боримъ съ незгодитъ и невежеството.

Но да знаемъ едно — които се учи, той ще сполучи! Тази мъдростъ трѣбва винаги да помнимъ, ако искаме да бъдемъ добри ученици и достойни синове и дъщери на скъпото ни отечество. Само този, който е въоръженъ съ знания и духовна сила, само той може да се бори съ лошото въ живота, само той може да работи за доброто на своитъ братя, на своето отечество и на цѣлия свѣтъ.

Пести и зърното, да ти ражда нивата.

Ако имашъ за днесъ, мисли за утре.

Камѣкъ по камѣкъ, кѣща става.

Капка по капка, виръ става.

ГРОЗДОБЕРЪ

Рисунка отъ Сава Георгиевъ

ГРОЗДОБЕРЪ

Рано съ ясната зорница, стана Янка хубавица, съсъ роса да се омие, тънка пѣсень да извие, Преди слънце на лозята да отиде при децата . . . Па вървѣла, що вървѣла, на една полянка оспрѣла. Чули я врабцитъ дивни и кадѣнки горделиви. „Хей ви, птички сладкопойни, отъ полета и усойни, дигайте се, съ менъ тръгнете, или пѣтя ми кажете, вече слънце е огрѣло, и е жълто пожелтѣло, тежко грозде — златно злато грѣе съ веселото лѣто. Съсъ огньове, съ пѣсни, вчера, почна вече гроздобера“ . . .

И. Стубелъ

БЪДЕТЕ ТРЕЗВИ

Спиртнитъ питиета сѣ най-голѣмия врагъ на човѣка. Който пие, вреди не само на себе си, но и на близкитъ си. Той често пропива хлѣба на децата си. Децата на пияницитъ гладуватъ, ходятъ съ скъсани дрехи и живѣятъ въ студени и малки стаи.

Спиртнитъ питиета троятъ организма. Правятъ човѣка неспособенъ за работа. Пияницитъ се разболяватъ по-лесно и умиратъ най-бързо. Ученитъ сѣ доказали, че организмътъ на трезвия човѣкъ издържа повече при всѣка рана или болестъ, отколкото организмътъ на човѣкъ, който употребява спиртни питиета.

Човѣкъ отъ малкъ се приучва на всичко. Пиянето и пушенето сѣ навици, които се придобиватъ още отъ детски години и следъ това мъчно отвиква човѣкъ отъ тѣхъ. Въздържайте се още сега отъ тия вредни отрови, ако искате да бъдете трезви и достойни граждани, когато порастнете!

ИМАНЯРИ

Свѣтла нощъ. Месечинка виторого се умива отъ небото. Въ селото всичко е притихнало и спи сладкъ сънъ. Само въ кѣщата на чичо Донко проблѣсва неспокойна свѣтлина. Следъ малко свѣтлината угасва и две човѣшки сѣнки израватъ на двора, пристѣпватъ тихо до вратника, отварятъ го предпазливо, да не лавнатъ кучетата, измѣкватъ се покрай оградата и се плъзватъ къмъ горния край на селото.

Чичо Донко — Калине, стѣпвай по-леко, да не ни усѣтятъ хората, че пакъ сме тръгнали. Утре ще ни взематъ на присмѣхъ, ако не намѣримъ имането. Лесно имъ е! Мислятъ, имането мене чакъ. Охо! . . . Колко преди мене сѣ го търсили! Само ние да сме копали напраздно! Много търсятъ, много копаятъ, но на когото излѣзе кѣсметя, той ще пипне гърнето. Дано този пѣтъ нашъ да е! Да прогледнемъ и ние. Бѣлъ

денъ да види тѣ. Хора да станемъ

Калинъ — (съненъ още, следва баща си и мълчи).

Чичо Донко — Тебе май не ти се тръгваше? Виждамъ те. Съненъ си. Ама като пипнемъ имането, ти най-много ще се радвашъ . . . Ще те пратя въ града, тамъ да учишъ, човѣкъ да станешъ. Като си дойдешъ въ село, съ прѣстъ да те еочатъ. Да казватъ: „Това е Калинъ, на бай Донка момчето! Голѣмъ човѣкъ стана. Ама отъ имането е!“

Калинъ — Ти все съ такива сладки приказки ме подлѣгвашъ. Пѣкъ то — гонимъ вѣтъра! Ходимъ за тоя, дето люлѣ дърветата. Имането е само въ главата ти. Дето го търсимъ — нѣма го.

Чичо Донко — Ти пакъ твоята захвана . . . Нѣмало. Има, има. Имане — парѣ. Да го случкаме само. Пипнемъ ли го веднажъ, свършено е вече. Станахме хора.

Калинъ — А сега не сме

ли? Какво ни липсва? Имаме си ниви, имотъ.

Чичо Донко — Имаме. Вѣтъръ. Колко ниви имаме? Я, погледни, чичо ти Начо половината мера е заграбилъ. Кѣщата му пълна, хамбаритъ му прѣцятъ. Пѣкъ изъ нашитъ хамбари мишкитъ се гонятъ . . . Ама на него баща му имане намѣри. Закупи после ниви. Дигна кѣща — палатъ. Сега чичо ти Начо прибира. Пълни си кемера.

Калинъ — Кѣде е намѣрилъ дѣдо Слави това имане?

Чичо Донко — Не съмъ ли ти казвалъ? . . . Единъ турски бей, като бѣгалъ тогава, скрилъ го въ дѣнера на онзи отсѣчения брѣстъ, дето е до дѣдовата ти Славюва чешма на Танова могила. Мислѣлъ човѣка, ще се върне после, ще си вземе паритъ. Тогава много богати турци сѣ си изпокрили паритъ, кой кѣдето свари. И който излѣзе кѣсметлия — намѣри ги. Та и дѣдо ти Слави. Следъ време — гледа той, брѣстътъ

почналъ да сѣхне. Решилъ да го отсѣче. Отишли съ ратая. Сѣкли, какво сѣкли, чуватъ въ хралупата звѣнка нѣщо. Разбралъ дѣдо ти Слави каква е работата: „Я, — рекълъ на ратая, — да си вървимъ, че май змии има въ тазъ хралупа. Ако изкочатъ, какво прайваме?“ Ратаятъ билъ малко глупавъ. Не се сѣтилъ, каква е работата. Изплашилъ се. Дигнали брадвитъ и търнокопитъ, че да ги нѣма . . . Презъ нощта дѣдо ти Слави се измѣква самъ отъ кѣщи, та право на нивата. А въ полето жива душа нѣмало. И една месечина свѣтѣла — сѣщо като сега. Грабналъ дѣдо ти Слави брадвата — хрѣзъ, хрѣзъ, право въ хралупата, че като рухнали ония ми ти бѣли меджидии и жълти алтъни — цѣлъ калпакъ. Дѣдо ти Слави се разтрепералъ. Де е виждалъ той толкова парѣ? Гледа и не върва. Събралъ ги той въ калпака си. Рекълъ да ги дигне — не може. Тежатъ. Ами сега? Да остави паритъ,